

„Nekem szerencsém volt...”

Beszélgetés Vadász Gábor színművésszel

Omar Sy francia színészt az *Éltrevalók* című filmben fedezte fel a közönség. A történet színpadi változatát idén februárban mutatta be a budapesti Játékszín, ebben a betegápoló Driss szerepét Vadász Gábor játssza. A darab magyar verziójában a fiatalember roma környezetből érkezik – éppúgy, ahogy a való életben Vadász Gábor is. A fiatal színésszel, aki 2008-ban Békés Megye Színésze, 2014-ben Az évad legjobb fiatal színésze, 2017-ben pedig a Játékszín legjobb színésze lett, pályája eddigi állomásairól és terveiről beszélgettünk.

– *Gyerekkora óta szeret szerepelni? Ki volt, aki felfigyelt önre?*

– Békés megyében születtem, szeghalmi származású vagyok. Szerető családban nőttem fel, de sajnos anyagiilag egyáltalán nem álltunk jól. Apám hat évvel ezelőtt meghalt, anyukám a közmunkaprogram jeles tagja, aki ma is 40-45 ezer forintból él. A bátyám Németországban dolgozik, hegesztő és géplakatos. Nevelőim közül Vighné Báthori Erzsébetnek köszönhetem, hogy végül a színi pályára kerültem; ő volt az énektanárnőm az általános iskolában. Később külön énekórákra is jártam hozzá, és versenyekre vitt. Eredetileg géplakatos szakon végeztem Szeghalmon, a tanárnő pedig folyamatosan biztatott, hogy próbáljunk továbblépni. 19 éves koromban elkísért Budapestre, amikor felvételiztem a Kőbányai Zenei Stúdióba. Akkoriban még énekes akartam lenni, nem gondoltam a színészi pályára. A sikertelen felvételi után azt javasolta, hogy próbáljak szerencsét Békéscsabán, ahol a Fiala Színház művészetért Alapítvány a Békés Megyei Jókai Színházzal együttműködve működtet egy színésziskolát. A sikeres felvétellel párhuzamosan elvégeztem a középiskolát és leérettségiztem. Szépen, lassan haladtam idáig.

– *Volt-e művész valaha a családban?*

– Az anyai nagyapám hegedült, lakodalmakban és vendéglátóhelyeken játszott. Mellette vályogot vetegetett. Négy-öt éves lehettem, amikor meghalt.

– *A szülei mit szóltak a pályaválasztásához?*

– 18 évesen fél éven át géplakatosként dolgoztam az Ikarus szeghalmi gyáregységében. Amikor fölvettek az alapítványi iskolába, a szüleim nagyon féltek a taníttatás anyagi háttérétől, el sem tudták képzelni, hogy miként tudják majd fizetni a félévenkénti hatvanezer forintos tandíjat. Végül az első félévet, Mocsári József polgármester úr javaslatára, a szeghalmi önkormányzat előlegezte meg számomra, a második félévet meg dr. Oláh Ernő jegyző – azóta már címzetes főjegyző – finanszírozta. Ők indítottak el a pályán. A második tanévben már játszottam a színházban, a színészházban laktam, és magam teremtettem elő azt a pénzt, ami a tanulmányaimhoz és a megélhetésemhez szükséges volt, és anyukámat is támogatni tudtam – amit azóta is megteszek.

– *A színház stúdiósai rendszeresen kapnak szereplési lehetőséget?*

– A Békéscsabai Jókai Színház olyan nagyvonalú intézmény, ahol a jobban fejlődő színésztanulókat gyak-

ran alkalmazzák színészként. Először egy-két mondatot kapnak, majd harmat, és így tovább. Hál' istennek, nekem megadott főszerepeket is játszani. Nagyon sokat köszönhetek a békéscsabai színézmesterség-tanárainknak és osztályfőnökeimnek, Bartus Gyulának, valamint Felkai Eszternek, aki azóta is minden bemutatómat megnézi és figyelemmel kíséri a pályámat. Igazából az ember a színpadon tanulja a szakmát, és akkor szerzi a tudást, amikor másoktól látja. Szerencsésnek mondhatom magam, mert olyan művészekről leshettem el a mesterséget, mint Csomós Lajos vagy idősebb Jancsik Ferenc. Ezek az emberek a színház moralitását, lelki-világát is magukban hordozták.

Első szerepem, a második év első félévében Charles Aznavour *Éljen az élet* című musicaljében Valentine szerepe volt. Különböző szólamokat énekeltem a zenés darabban és volt három mondatom. A második félévében a Seregi Zoltán által rendezett *Vuk* mesemusicalben én voltam a címszereplő, azaz Vuk. Nagyon kedves emlékek fűződnek hozzá. Harmadikban már komolyabb szerepet kaptam, Willy Russel *Vértestvérek* című musicaljében, amelyet Király Attila rendezett. Ez egy abszolút főszerep. A darab két fiúról szól, akiket elválasztanak egymástól. Az ikrek szegény családba születnek, s az egyik fiút eladják egy gazdag gyermektelen családnak. A testvérek felnőtt korukban találkoznak egymással.

Negyedévben – ugyancsak Király Attila rendezésében – szerencsém volt eljátszani a fiút Fejes Endre *Jó estét nyár, jó estét szerelem* című zenés darabjában. Ez a fiú – Viktor Edman – is egyfajta kisember. Gyakran játszom kisembereket, mert ők állnak közel a lelkemhez, talán egy kicsit ilyen a

saját lelki világom is. Természetesen örülök egy angol grófnak is!

Sokféle szerepet kaptam a Jókai Színházban Fekete Péter igazgatósága alatt, aki Békéscsabát föltette a magyar színházak térképére, ma már ő a Nemzeti Kulturális Alap főtítkára. Kísérleteztünk, kipróbáltunk mindenfélét. Például *Csínom Palkót* játszottunk egy cirkuszi sátorban, bemutattuk a *La Mancha lovagját*, amiben én voltam Pedro – mi más? –, hiszen ez is alkati kérdés. Őszintén mondom, hogy nagyon boldog éveket töltöttem Békéscsabán.

– *Kaposvár társulata annak idején híres volt a nagy közösségi életről. Békéscsabán tapasztalt hasonlót?*

– Igen, gyakran összejártunk, ott még létezik az efféle kőszínházi lét. Bevallom, itt a fővárosban ez nagyon hiányzik, mert Pesten ilyen nagy színészbarátságok nem köttetnek. Távol lakunk egymástól, és próba vagy előadás után nincs időnk leülni egy kicsit és megbeszélni, hogy aznap mi történt. Más szempontból azonban tény, hogy a színházi szakma Budapest-orientált. Itt nyílnak nagyobb lehetőségek, és itt történnek a szereplőválogatások. Békéscsabán is előfordult, hogy telefonon elértek és castingra hívtak, mert megtetszettem egy rendezőnek, de hogyan mozdulhattam volna, hiszen aznap előadásom volt. Budapesten ez sokkal könnyebb, hiszen az esti előadás előtt még beszélgethetek egy-egy válogatásra. Ezt mostanában többször meg is teszem.

– *Az édesanyja látta színpadon?*

– A *Jó estét nyár, jó estét szerelem* előadását meg tudta nézni. Aztán jött apukám halála... Budapestre nem igazán tudom felhozni, helyette videókat készítek, és azokat viszem le hozzá folyamatosan.

– *Miért hagyta el Békéscsabát?*

– 2014-ben, Horgas Ádám rendezésében a Jókai Színházban bemutattuk *A dzsungel könyvét*, amelyben Mauglit játszottam. Akkoriban nagyon sokat beszélgettünk egymással. Aztán három évvel később felhívott, hogy hamarosan rendez egy darabot a budapesti Játékszínben. Kérdezte, hogy láttam-e az *Éltrevalók* című filmet, mert az abból készülő színházi változatot rendezi. Mondom, persze hogy láttam. Jó, akkor fölkerne egy szerepre – mondta. Kérdezem, hogy melyik szerepre? Azt hittem, hogy valami 33. alabárdos, ajtónálló szerepére. Erre közli, hogy az ápoló, Driss szerepére. Kicsit megálltam, megijedtem, de persze az ijedségnél nagyobb volt az öröm. Ez volt az első bemutatkozásom Budapesten. Följöttem, de még nagyon zavarban voltam, tartottam a kollégáktól. Aztán megtörtént az olvasópróba, és az első két nap összekovacsolódott a csapat. Jókat neveltünk, miközben készítettük a darabot. És amióta csak játszuk, változatlanul tart a jókedv. A színész is valahol egy kaszt, „saját nemzetség”, egyből befogadtak. Bank Tamás igazgató úrnak nagyon sokat köszönhetek, hiszen megbízott bennem, lehetőséget adott és ad a mai napig is!

– *Több vidéki városba is eljutottak az előadással...*

– Igen, először a veszprémi színház kérte a Játékszínt, hogy vigyük el a darabot. Huszonegy előadást láthatott a helyi közönség. De vittük többek között Debrecenbe, Dunaszerdahelyre, Szarvasra és Békéscsabára is. Az egykori kollégáknak is nagyon tetszett, jól fogadták. Az *Éltrevalók* elnyerte a VI. Magyar Teátrumi Fesztivál legjobb előadása díját, a legjobb férfi főszereplő díját pedig megosztva kaptuk Hirtling Istvánnal. Százhalombattán a közönség 2017 legjobb előadásának választotta!

– *A francia film magyar színpadi változatában a fekete kulturális közeg helyére autentikus roma zene és képzőművészet került. Mennyire azonosul a cigány származású Driss szerepével?*

– Nekem ezt nem kell eljátszani, hiszen az vagyok. Ugyanúgy indultam el ezzel a szereppel, mint bármelyik másikkal. Kerestem a figura igazságát és próbáltam a kollégáimból építkezni. Nagyon örültem, hogy valamilyen szinten megmutathatom a saját közösségemet is, és szeretném, ha – nevezük cigány társadalomnak – ők is járnának színházba, mert szerintem ez a legjobb pedagógia a világon. Tényleg! Sokkal hatásosabb, mint amikor az ember tévét néz. A nézőtérben azonosulni lehet élő emberekkel, élő érzésekkel. Olyan üzenettel, ami a színpadról a közönség felé legördül. Szeretnék, próbálok azon munkálkodni, hogy minél több cigány srác, cigány lány, cigány ember jöjjön és nézze meg ezt az előadást. Nemcsak azért, mert itt van egy cigány srác, akinek sikerült kitörnie, most Budapest több színházában játszik, hanem azért is, mert ez egy gyönyörű történet két emberről, akik egymásba bonyolódnak, és egy fantasztikus barátság születik kettejük kapcsolatából. Jöjjenek és nézzék meg, ahogy mindez nagyon finoman, egy cigány láncra van felfűzve. Megjelennek a háttérben az Igazgyöngy Alapítvány által támogatott gyerekek rajzai, én pedig autentikus roma dalokból éneklek. Én valóban hiszek abban, hogy igenis van kiút a cigánytelepekről. Nekem szerencsém volt, de szerintem mindenkinek van egy Vighné Báthori Erzsébet – én így gondolom. Ám ezért tenni kell, és invesztálni energiát, pénzt.

– *Lehet, hogy ez utóbbi az akadémia. Ön hány éves korában volt először színházban?*

– Tizenkilenc éves voltam, és egy gyerekelőadást, a *Rigócsőr királyfit* láttam. Azonnal beszippantott valami a színház felé.

– *Az elmúlt évek alatt elszállt az énekesi ambíciója?*

– Nagyon sok zenés darabban játszottam, azt hiszem, a színészi hivatás mindkét részét elsajátítottam. Énekes színészként és prózaiként is számíthatnak rám.

– *Klasszikusokban is láthatta a közönség?*

– A *Lear királyban* én voltam Edmund, a fattyú – mi más? Nem bántam, ezt szeretem, egyébként én is valahol ilyen csintalan vagyok. Játsoztam Shakespeare-t és Molière-t is, a *Fösvényben* Cléant voltam, Harpagon fia. A *Csongor és Tündében* Csongort osztották rám, bár bevallom, akkor úgy éreztem – és úgy érzem ma is –, hogy túl fiatalon, 24 évesen játszottam. Pár évvel később utánaolvastam, majd újra kezembe vettem a művet, és teljesen más gondolatok fogalmazódtak meg bennem. Meggyőződése, hogy 30-35 éves színésznek való.

– *Milyen rendezővel szeret dolgozni, aki értelmezi vagy aki önre bízza a darabot?*

– Az az igazság, az a jó rendező, aki mind a kettőt tudja. Van, amikor enged, és van, amikor nem. A legfontosabb, hogy ő maga alaposan felkészüljön az anyagból.

– *Jelenleg milyen előadásokban láthatja a közönség?*

– A Madách Színházban, a *Szerelmes Shakespeare*-ben egész nyáron játszom. A Játékszínben továbbra is fut az *Életrevalók*, 2018 januárjában pedig bemutattuk Alfonso Paso *Hazudj inkább, kedvesem* című vígjátékát, amelyben szintén nagyon jó szerepet kaptam. A PS produkció *We*

will rock you című Queen-musicalje május után legközelebb novemberben lesz látható. Júliusban debütálok a *Somnakaj* című cigány musicalben. Ez egy öt éve futó produkció, Oláh Gergőtől veszem át Misi szerepét. Nyáron forgatunk egy folytatásos tévésorozat stábjával is, amelynek három epizódjában egy nyomozót játszom. Ősszel pedig a Játékszínház új bemutatóra készül, és a rendező, Horgas Ádám ismét felkért, hogy vegyek részt az előadásban.

– *Alázatos színésznek tartja magát?*

– Én a saját ruhámat az előadás előtt előkészítem, előadás után pedig összepakolom, és elrámolok magam után. Nem külsőségekben gondolkodom. Nem viselem magamon, hogy színész vagyok, zavarba jövök a tapstól, és nem rakom ki a közösségi oldalamra, hogy mikor és hol láthatnak legközelebb. Talán a romaságom miatt van bennem ez a gátlás. Gyakran elgondolkodom, hogy tényleg való-e nekem ez a pálya, ne keressek valami alternatívát? És mindig visszaigazolódik, hogy a színház az én igazi otthonom. A közelmúltban fölkerültem Budapestre, hál' istennek, a fizetésem jó, így többet tudok hazaküldeni. Jogosítványom nincs, de szeretnék, mert így könnyebb lenne mozogni. Sokat olvasok, és úgy érzem, hogy haladok a színházi pályán. Szeretnék jó közösségben jó szerepeket játszani, és persze szeretném, hogy annyit keressek, ami épp elég ahhoz, hogy ne kelljen hónap végén azon gondolkodnom, beülhetek-e egy kávézóba, hogy megigyak egy kávé. Boldog vagyok, és azt kívánom, hogy ez a boldogság sose múljon el!

Kérdező: Rojkó Annamária